

گفتاری از آیت الله وحید خراسانی درباره امام زمان

امام عصر(علیه السلام) وجود مقدسی است که خداوند به دست با کفایت ایشان جهان را پر از عدل و داد می‌نماید...

امام عصر(علیه السلام) وجود مقدسی است که خداوند به دست با کفایت ایشان جهان را پر از عدل و داد می‌نماید. امام مهربانی که تمام خیرات و برکات و نعمت‌هایی که خدای متعال به بندگان خویش عطا می‌فرماید، به یمن ایشان است. اعتماد ملی: نیمه شعبان سالروز میلاد مسعود قطب عالم امکان آخرین خلیفه پروردگار، حضرت بقیه‌الله‌الاعظم (اروحنا فداه) می‌باشد. آن حضرت پس از ولادت به سجده افتاده و فرمودند: اشهد ان لا اله الا الله و ان محمداً رسول الله و ان ابی امیرالمؤمنین، سپس نام‌های مبارک امامان را یک به یک شمرند تا به خود رسیدند و آنگاه برای ظهور خویش دعا کردند. امام عصر(علیه السلام) وجود مقدسی است که خداوند به دست با کفایت ایشان جهان را پر از عدل و داد می‌نماید. امام مهربانی که تمام خیرات و برکات و نعمت‌هایی که خدای متعال به بندگان خویش عطا می‌فرماید، به یمن ایشان است. حضرت امام موسی‌ابن‌جعفر(علیهما السلام) درباره غیبت امام عصر و حال مومنان در آن دوره اندوه‌بار چنین می‌فرماید: «یغیب عن ابصار الناس شخصه، ولا یغیب عن قلوب المومنین ذکره» (شخص او از دیدگان مردم غایب می‌گردد ولی یادش از دل‌های مومنین نمی‌رود).

دوران ظهور آن امام مهربانی، دوران صلح و صفا و امنیت و آسایش برای همه جهانیان است و مذهبی را که خدا می‌پسندد در جهان حاکم خواهد کرد.

ما شیعیان باید خاضعانه و خاشعانه برای ظهور آن حضرت دعا کنیم، همواره به یاد ایشان باشیم و بدانیم که آن حضرت ناظر بر رفتار و کردار ما هستند و از اعمال صالح ما خوشحال و از گناهانمان اندوهگین و آزردده خاطر می‌شوند. شایسته است که همواره در جهت خشنود کردن آن حضرت بکوشیم. توسل مداوم به امام زمان علیه السلام و خواندن دعای عهد و زیارت آل یس سرمایه‌ای گرانبه‌است که باید آن را غنیمت شماریم.

امام عسکری (علیه السلام) خطاب به فرزند عزیز خود امام عصر (عجل الله فرجه الشریف) می‌فرماید: «و اعلم ان قلوب اهل الطاعة والاخلاص نزع الیک مثل الطیرالی اوکارها» (و بدان که دل‌های اهل طاعت و اخلاص به سوی تو پر می‌کشد آنگونه که پرندگان به لانه‌های خود می‌روند).

ظهور؛ پیدایی نتیجه آفرینش و ثمره برانگیختن پیامبران

روایات عامه و خاصه نسبت به آن حضرت {امام زمان} به حد تواتر است. ابوالحسن ابری - که از بزرگان علمای عامه است - می‌گوید: «به تحقیق اخبار متواتر و مستفیض شده است به کثرت راویان آن اخبار از مصطفی (ص) در مهدی و اینکه او از اهل بیت آن حضرت است و هفت سال حکومت می‌کند و زمین را پر از عدل می‌کند و عیسی (ع) خروج می‌کند، پس او را به قتل دجال کمک می‌کند و او بر این امت امامت می‌کند و عیسی پشت سر اوست.»

شبلنجی در نور الابصار می‌گوید: «اخبار از پیغمبر(ص) متواتر است که آن حضرت از اهل بیت اوست و او زمین را پر از عدل می‌کند.» ابن ابی‌الحدید می‌گوید: «و به تحقیق اتفاق فرق از مسلمین همگی واقع شده است بر اینکه دنیا و تکلیف منقضي نمی‌شود مگر بر آن حضرت.» زینی دحلان می‌گوید: «و احادیثی که در آن احادیث ذکر ظهور مهدی(عج) آمده است بسیار متواتر است.»

تحریر خصوصیات و مزایای آن حضرت در این مختصر نمی‌گنجد، ولی به چند خصوصیت که در روایات عامه و خاصه آمده است اشاره می‌شود:

در نماز جماعت تقدم با افضل است، چنان که در روایت عامه و خاصه آمده «امام القوم و افدهم فقدموا افضلکم» و هنگام ظهور آن حضرت و قیام حکومت حقه او عیسی بن مریم از آسمان به زمین می‌آید و بر طبق روایات عامه و خاصه به آن حضرت اقتدا می‌کند. او کسی است که از کلمه‌الله و روح‌الله و محبی موتی به اذن‌الله و رسول خدا صاحب عزم خدا افضل و وجاهتش نزد خدا، و قربش به ساحت ذوالجلال است، عیسی بن مریم او را امام خود قرار می‌دهد و به زبان او با خدا سخن می‌گوید.

گنجی در البیان بعد از اعتراف به صحت اخبار وارده در امامت آن حضرت در نماز و جهاد، و اجماعی بودن این تقدم و امامت، با بیان مفصلی ثابت می‌کند که آن حضرت به ملاک این امامت از عیسی افضل است.

در عقد الدرر باب اول از سالم اشل روایت می‌کند که گفت: شنیدم از ابی‌جعفر محمد بن علی‌الباقر(ع) که می‌گوید: «موسی(ع) نظر کرد در نظر اول به آنچه به قائم‌المحمد(ص) عطا می‌شود، پس موسی گفت: پروردگارا مرا قائم‌المحمد قرار بده، به او گفته شد که او ذریه احمد است، در نظر دوم هم مثل همان را یافت و همچنان درخواست کرد، و همان پاسخ را شنید، در نظر سوم هم مانند آن را دید و همچنان گفت و همان جواب را شنید.»

با آنکه موسی بن‌عمران پیغمبر صاحب عزم خدا و کلیم‌الله است «و کلم‌الله موسی تکلیما» و خداوند او را با نه آیه مبعوث کرد «و لقد آتینا موسی تسع آیات بینات» و مقرب درگاه باری تعالی است «و نادیناه من جانب الطور الایمن و قریناه نجیا» آیا چه

مقام و منزلتي براي آن حضرت دید که آرزوي آن داشت و سه مرتبه درخواست کرد؟ آرزوي موسي بن عمران مقام آن حضرت را واقعي است که نیاز به حدیث و روایتی ندارد، زیرا تنها امامت آن حضرت براي پیغمبر صاحب عزمی مانند عیسی در نماز، براي آرزوي این مقام کفایت می‌کند، گذشته از این نتیجه آفرینش عالم و آدم و ثمره برانگیختن تمام انبیا از آدم تا به خاتم در چهار امر خلاصه می‌شود:

الف- اشراق نور معرفت و عبادت خدا بر عرصه گیتی که ظهور «و اشرققت الارض بنوربها» است.

ب- احیای زمین به حیات علم و ایمان که بیان «اعلموا ان الله يحيي الارض بعد موتها» است.

ج- حکومت حق و زوال باطل که تجلی «و قل جاء الحق و زهق الباطل ان الباطل كان زهوقا» است.

د- قیام عموم ناس به قسط و عدل که علت غاییه ارسال جمیع رسل و انزال جمیع کتب است «لقد ارسلنا رسلنا بالبينات و انزلنا معهم الكتاب و الميزان ليقوم الناس بالقسط» و ظهور تمام این آثار به دست قائم آل محمد (عج) است. «يملا الارض قسطا و عدلا كما ملئت جورا و ظلما» و این مقامی است که آرزوي تمام انبیا از آدم تا به عیسی است.

عنوان آن حضرت در روایات عامه و خاصه خلیفه‌الله است «يخرج المهدي و علي راسه غمامه فيها مناد ينادي هذا المهدي خليفه الله فاتبعوا» و به مقتضای اضافه خلافت به اسم مقدس الله وجود آن حضرت آیت جمیع اسمای حسنی است. علو مقام آن حضرت از مقام اصحاب آن حضرت روشن می‌شود که نمونه‌ای از آن در روایات خاصه این است: «عدد آنان عدد اهل بدر، و بر آنان شمشیرهاست، بر هر شمشیری کلمه‌ای نوشته شده که مفتاح هزار کلمه است» و در روایات عامه روایت صحیح‌ای است به شرط بخاری و مسلم که حاکم نیشابوری در مستدرک و ذهبی در تخریص نقل کرده و قسمتی از آن این است که «لایستوحشون الی احد و لا یفرحون باحد یدخل فیهم علی عده اصحاب بدر لم یسقیهم الاولون و لا یدرکهم الاخرون و علی عده اصحاب طالوت الذین جاوزوا معه النهر» آیا اگر آنان که در رکاب او و تابع اویند دارای مقام قرب خاص به سابقین باشند «و السابقون السابقون اولئك المقربون» و در پیشی گرفتن به کمالات، آخرون به گرد آنان نرسند، پس مقام مولا و آقایی آنان که باب الله و دیان دین‌الله و خلیفه‌الله و ناصر حق‌الله و حجت‌الله و دلیل‌الله است، چه خواهد بود؟